

Rozjímanie na sobotu 28. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 28.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú:
svedectvo, ktoré posilňuje našu
lásku ku Kristovi; keď dochádza
k nedorozumeniam; dôvera v
Ducha Svätého.

HOVORIŤ VEREJNE o svojej láske k
človeku je nielen vonkajším
prejavom tejto lásky, ale ju aj
prehlbuje. Keď sa napríklad vzťah s
ohľadom na možné manželstvo
zverejní, znamená to, že láska medzi
týmito dvoma ľuďmi sa začala stávať

súčasťou identity človeka. Akoby sa tým hovorilo: „Ak ma poznáš, nevyhnutne poznáš aj osobu, ktorú milujem“. Alebo inak povedané: „Nemôžeš ma skutočne poznať, ak nepoznáš osobu, ktorá mi zmenila život“.

Svätý Josemaría vždy učil, že apoštolát je „prebytkom vnútorného života“^[1]. Ak je Ježiš najdôležitejšou osobou v našom živote, je logické, že Ho prirodzene dávame spoznať medzi svojimi blízkymi a priateľmi. Dalo by sa však povedať aj niečo podobné, ale naopak: vnútorný život sa prehľbuje prostredníctvom nášho apoštolského úsilia. Do tej miery, do akej *zverejňujeme* svoj osobný vzťah s Kristom, rastie aj naša láska k nemu, a tak sa náš vnútorný život stáva zrelším. Preto nám Ježiš hovorí: „Každého, kto ma vyzná pred ľuďmi, aj Syn človeka vyzná pred Božími anjelmi“ (Lk 12, 8). Sudcovský jazyk, ktorý Pán používa, zdôrazňuje túto

myšlienku: ak budeme vždy konať ako svedkovia jeho lásky, ani On nebude váhať svedčiť za nás. Keď sa totiž láska prejavuje navonok, vzťah sa upevňuje a jeden je vždy pripravený prihovárať sa za druhého.

Preto, ako hlásal zakladateľ Opus Dei, život vo svätosti sa premieta do túžby dať poznať Krista ľuďom okolo nás:

„Ďakuj Pánovi za tú neustálu nežnosť, otcovskú i materskú, s akou sa k tebe obracia. Ty, ktorý si vždy sníval o veľkých dobrodružstvách, si sa zapojil do jedného úžasného dobrodružstva..., ktoré ťa privedie k svätosti. Znova ti opakujem: poďakuj za to Bohu apoštolským životom“[2].

BYŤ SVEDKAMI Krista vo verejnom živote je povolanie, ktoré nás naplňa radosťou. Túto skutočnosť môžu v

našom živote sprevádzať naozaj komplikované momenty, najmä keď nás ľudia okolo nás môžu nútiť pochybovať o vlastnej identite, keď majú - sčasti - trochu odlišný životný štýl. Svätý Josemaría sa odvolával na túto obavu, ktorú mu vyjadril jeden študent, keď napísal: „*Nebude moje prirodzené správanie v spohanštenom alebo pohanskom prostredí, na ktoré v živote narážam, robiť dojem vyumelkovanosti?* —pýtaš sa ma. — Odpovedám ti: *Bezpochyby tvoj život narazí na ten ich; no tento kontrast, ktorý je vlastne o tom, že potvrdzuješ svoju vieru skutkami, je práve tou prirodzenosťou, ktorú od teba vyžadujem*“[3].

Je samozrejmé, že apoštolát sa nesnaží zasievať rozdelenie.

Nemôžeme zabúdať, že pravda nášho náboženstva je založená na láske k jednej osobe: Ježišovi Kristovi. Vieme však aj to, že naše kresťanské svedectvo môže niekedy vzbudiť

určité nepochopenie v našom okolí, pretože nasledovanie Krista je nasledovaním osoby, ktorá nenecháva ľudí ľahostajnými, a preto nie je bez úskalí ani pre nás. Keď teda žijeme svoje apoštolské povolanie autenticky, jasne vyjadrujeme, že Ježiš Kristus má v našom živote prednosť, najmä keď náš apoštolát znamená podstúpiť určité riziko. Niekedy napríklad určité správanie alebo názory na morálne otázky, ktoré vyplývajú z viery v Krista, môžu vzbudiť kritiku alebo smiech druhých, alebo nám môžu sťažiť rozhodnutie, a to môže viesť k pocitu určitej osamelosti, akoby nám nikto nerozumel. Práve v takýchto chvíľach je povzbudivé spomenúť si na Ježišov prísľub: „Každého, kto ma vyzná pred ľuďmi, aj Syn človeka vyzná pred Božími anjelmi“ (Lk 12, 8). Keď svedčíme o Kristovi, nikdy nie sme sami. V ňom môžeme nájsť náklonnosť, ktorá nám

niekedy chýba v prostredí, ktoré nám nerozumie.

V týchto chvíľach najväčších ťažkostí nás svätý Josemaría vyzval, aby sme nezabúdali na naše Božie synovstvo: „Buď presvedčený, že ak chceš — akože Boh ťa počuje, miluje a sľubuje ti večnú slávu — pod ochranou všemohúcej ruky tvojho nebeského Otca sa môžeš stať statočným človekom, pripraveným všade vydať svedectvo o jeho láskyplnom pravom učení“[4].

„KEĎ VÁS BUDÚ vodiť do synagóg, pred úrady a vrchnosti, nestarajte sa, ako a čím sa budete brániť alebo čo budete hovoriť, lebo Duch Svätý vás v tú hodinu poučí, čo treba hovoriť“ (Lk 12, 11-12). Tieto Ježišove slová nám dávajú veľkú dôveru pre chvíle, keď vydávanie svedectva o

našej viere môže byť ťažšie. To, samozrejme, neznižuje potrebu meditovať nad slovami, ktoré chceme použiť, alebo sa pýtať, čo sú naši poslucháči schopní pochopiť. To všetko však robíme v presvedčení, že je to Duch Svätý, kto vedie naše slová.

Pôsobenie Ducha Svätého nie je nejakou mágiou, akoby sme občas stratili kontrolu nad svojimi slovami a zrazu začali hovoriť proti svojej vôli. Duch Svätý je láska medzi Otcom a Synom. Preto do tej miery, do akej sa snažíme vždy zaobchádzať s Paraklétom, budeme zvyčajne schopní poznať aj to, čo Ježiš nosí vo svojom srdci, a budeme schopní to sprostredkovať všetkým okolo nás. Láska vždy spája srdcia tých, ktorí sa navzájom milujú, takže jeden dokáže vytušiť myšlienky a pocity toho druhého. Duch Svätý nám pomáha byť pravými zástupcami Krista v našich slovách a skutkoch, pretože

poznáme vnútorné hnutia jeho milosrdného srdca.

„Prosme Pána, aby nám dal toto vedomie, že nemôžeme byť kresťanmi bez toho, aby sme nekráčali s Duchom Svätým, bez toho, aby sme nekonali s Duchom Svätým, bez toho, aby sme nenechali Ducha Svätého byť protagonistom nášho života“[5]. Žiadne stvorenie nesledovalo túto duchovnú cestu tak verne ako Panna Mária. Môžeme ju prosiť, aby nám darovala veľkú apoštolskú lásku k svojmu Synovi, ktorú posilňuje Duch Svätý.

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 239.

[2] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 184.

[3] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 380.

[4] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 463.

[5] František, *Homília*, 30-IV-2019.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/sobota-28-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/sobota-28-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (23.03.2026)